

constat esse, quanto immobilis fixum exstat in aeternitate. Pavendum valde quod in propheta de huiusmodi legimus, ubi loquens ad angelos suos Deus sic ait: *Misereamur impio*. Quibus paventibus atque quærentibus, *Non ergo discet facere justitiam?* Non, inquit; subdensque causam: *In terra, ait, sanctorum iniqua gessit; et non videbit gloriam Domini* (Isai. xxvi, 10). Timeant clerici, timeant ministri Ecclesiæ, qui in terris sanctorum quas possident, tam iniqua gerunt, ut stipendiis, quæ sufficere debeant, minime contenti, superflua quibus egeni sustentandi forent, impie sacrilegeque sibi retineant; et in usus suæ superbiæ atque luxuriæ victum pauperum consumere non vereantur, duplici profecto iniquitate peccantes, quod et aliena diripiunt, et sacris in suis vanitatibus et turpitudinibus abutuntur.

13. Talibus ergo cum impræsentiarum parcere ac misereri, ne in æternum parcat, cujus iudicia abyssus multa, advertitur; quis hoc loco requiem quærat? Habet hæc visio tremorem (*alias, terrorem*) iudicii, non securitatem cubiculi. Terribilis est locus iste, et totius expertis quietis. Totus inhorruï, si quando in eum raptus sum, illam apud me replicans cum tremore sententiam: *Quis scit si est dignus amore, an odio?* (Eccle. ix, 1.) Nec mirum si titubo ego ibi (folium utique quod a vento rapitur, et stipula sicca (Job. xiii, 25), ubi et maximus ille contemplator suos quoque fatetur pene motos fuisse pedes, pene effusus gressus; et dicebat: *Zelavi super iniquos, pacem peccatorum videns*. Quare? *In labore, inquit, hominum non sunt, et cum hominibus non flagellabuntur; 1311 ideoque tenuit eos superbia* (Psal. lxxii, 3-6), ne humiliantur ad pœnitentiam, sed damnentur propter superbiam cum superbo diabolo et angelis ejus. Nam qui in labore hominum non sunt, in labore dæmonum profecto erunt, dicente iudice: *Ite, maledicti, in ignem æternum, qui paratus est diabolo et angelis ejus* (Matth. xxv, 41). Est tamen Dei locus et iste, plane non aliud quam domus Dei, et porta cœli. Hic nempe timeri dicitur Deus; hic sanctum et terribile nomen ejus, tanquam ingressus gloriæ: *Initium plane sapientiæ timor Domini* (Psal. cx, 9 10).

14. Nec te moveat, quod initium sapientiæ huic demum loco dederim, et non priori. Ibi quippe in quodam quasi auditorio suo docentem de omnibus magistræ audimus Sapientiam, hic et suscipimus; ibi instrui quidem, sed hic afficimur. Instructio doctos reddit, affectio sapientes. Sol non omnes, quibus lucet, etiam calefacit; sic Sapientia multos, quos docet quid sit faciendum, non continuo etiam accendit ad faciendum. Aliud est multas divitias scire, aliud et possidere; nec notitia divitem facit, sed possessio. Sic prorsus, sic aliud est nosse Deum, et aliud timere; nec cognitio sapientem, sed timor facti, qui et afficit. Tunc, sapientem dixeris, quem

(176) Eodem sensu in libro de Gratia et Libero

A sua scientia inflat? Quis illos sapientes nisi insipientissimus dicat, qui cum cognovissent Deum, non anquam Deum glorificaverunt, aut gratias egerunt? Ego magis cum Apostolo sentio, qui insipiens eorum manifeste pronuntiat (Rom. i, 21). Et bene *initium sapientiæ timor Domini*; quia tunc primum Deus animæ sapit, cum eam afficit ad timendum, non cum instruit ad sciendum. Times Dei justitiam, times potentiam; et sapit tibi justus et potens Deus, quia timor sapor est. Porro sapor sapientem facit, sicut scientia scientem, sicut divitiæ divitem. Quid ergo prior locus? Tantum præparat ad sapientiam. Illic præpararis ut hic initiaris. Præparatio, rerum cognitio est. Verum hanc facillime sequitur elationis tumor, si non reprimat timor, ut merito dicatur: *Initium sapientiæ timor Domini*, qui se pesti insipientiæ primus opponit. Ibi itaque quidam accessus est ad sapientiam, hic et ingressus. Porro nec hic, nec ibi speculanti perfecta est quies; quia illic Deus apparet tanquam sollicitus, hic tanquam turbatus. Non ergo cubiculum quæsieris in his locis, quorum alter auditorium quasi docentis, alter prætorium iudicis magis apparet.

15. Sed est locus, ubi vere quiescens et quietus cernitur Deus; locus omnino, non iudicis, non magistræ, sed sponsi: et qui mihi quidem, nam de aliis nescio, plane cubiculum sit, si quando in illum contigerit introduci. Sed, heu! rara hora, et parva mora! Clare ibi agnoscitur misericordia Domini ab æterno, et usque in æternum super timentes eum. Et felix qui dicere potest: *Particeps ego sum omnium timentium te, et custodientium mandata tua* (Psal. cxviii, 63) Stat propositum Dei, stat sententia pacis super timentes eum, ipsorum et dissimulans mala, et remunerans bona: ut miro modo eis non modo bona, sed et mala cooperetur in bonum. O solus vere beatus cui non imputabit Dominus peccatum! (Psal. xxxi, 2). Nam qui non habuerit peccatum, nemo. Omnis enim peccaverunt et omnes egent gloria Dei (Rom. iii, 23). Quis accusabit tamen adversus electos Dei? (Rom. viii, 33.) Sufficit mihi ad omnem justitiam solum habere propitium, cui soli peccavi. Omne quod mihi ipse non imputare decreverit, sic est quasi non fuerit. Non peccare. Dei justitia est; hominis justitia, indulgentia Dei. Vidi hæc, et intellexi illius sententiæ veritatem: *Omnis qui natus est ex Deo, non peccat; quia generatio cœlestis servat eum* (I Joan. iii, 9). Generatio cœlestis, æterna prædestinatio est, qua electos suos Deus dilexit et gratificavit, in dilecto Filio suo ante mundi constitutionem, sic in sancto apparentes sibi, ut viderent virtutem suam, et gloriam suam, quo ejus forent consortes hæreditatis cujus, et apparerent conformes imaginis. Hos ergo adverti quasi **1315** nunquam peccasse; quoniam etsi qua deliquisse videntur in tempore, non apparent in aeternitate; quia charitas Patris ipsorum cooperit multitudinem peccatorum (176). Et dixit

Arbitrio, num. 29, peccata prædestinatorum dicun-

beatos, *quorum remissæ sunt iniquitates, et quorum tecta sunt peccata* (Psal. xxxi, 1); cum subito tanta mihi quoque de me suborta fiducia et infusa lætitia est, quantus certe in loco horroris, id est in loco secundæ visionis, non præcesserat timor, ita ut mihi visus sim tanquam unus ex illis beatis esse. O si durasset! Iterum, iterumque visita me, Domine, in salutari tuo, ad videndum in bonitate electorum tuorum, ad lætandum in lætitia gentis tuæ (Psal. cv, 4, 5).

16. O veræ quietis locus, et quem non immerito cubiculi appellatione censuerim! in quo Deus, non quasi turbatus ira, nec velut distentus cura prospicitur; sed probatur voluntas ejus in eo bona, et beneplacens et perfecta. Visio ista non terret, sed muleet; inquietam curiositatem non excitat, sed sedat; nec fatigat sensus, sed tranquillat. Hic vere quiescitur. Tranquillus Deus tranquillat omnia; et quietum aspiceret, quiescere est. Cernere et regem post diurnas forensium quasi lites causarum, dimissis a se turbis, curarum molestias declinantem, petentem de nocte diversorium, cubiculum introeuntem cum paucis, quos hoc secreto et hac familiaritate dignatur, eo certe securius, quo se secretius quiescentem; eo serenius se habentem quo placidius solos intuentem quos diligit. In hoc arcanum et in hoc sanctuarium Dei si quem forte vestrum aliqua hora sic rapi et sic abscondi contigerit, ut minime avocet aut perturbet vel sensus agens, vel cura pungens, vel culpa mordens, vel ea certe, quæ difficilius amovetur, irruentia imaginum corporearum phantasmata: poterit quidem hic, cum ad nos redierit, gloriari et dicere: *Introduxit me rex in cubiculum suum* (Cant. i, 3). Quod tamen an ipsam sit de quo exsultat sponsa, non temere affirmaverim. Est tamen cubiculum, et cubiculum regis; quia nimirum de tribus, quos triplici assignavimus visioni, solus factus est in pace locus iste. Ut enim aperte monstratum est, et in priori exigua, et in secundo nulla percipitur quies: cum et illic apparet admirabilis, ad indagandi studium exerceat curiositatem; et hic innotescens terribilis, infirmitatem concutiat. At vero tertio isto in loco, non plane terribilis, nec tam admirabilis quam amabilis apparere dignatur, serenus et placidus, suavis et mitis, et multæ misericordiæ omnibus intuentibus se [*alias, invocantibus se*].

17. Jam ut horum quæ de cellario, horto, cubiculo, longiori sunt disputata sermone, memoria vestra tur « abscondi in charitate, » nempe Dei. Confer sermonem 4 de Diversis, num. 5, et sermonem 4 de Septuagesima, cum notis.

(177) *Habitus* anno 1138, composito schismate, post suum ex Italia reditum.

(177) Ab initio sermonis ad hunc locum insignis est in scriptis diversitas. In quibusdam omissis hoc exordium, sermo ita incipit: *Recti diligunt te. Et hoc cui potissimum personæ congruere judicamus? Si adolescentulis, matri sine dubio id loquuntur, si quidem cum dixissent ei, Exsultabimus et lætabimur in te, memores uberum tuorum super vinum, continuo sermone hoc quoque inferunt: Recti, etc. Alii scripti nostram lectionem habent. Ex hac varietate*

A compendium teneat; mementote trium temporum, trium meritorum, trium quasi præmiorum. In horto advertite tempora, merita in cellario, præmia in triplici illa contemplatione cubiculum inquirentis. Et de cellario quidem ista sufficiant. Porro de horto vel cubiculo si qua addenda, aut alia forte quam dicta sunt, modo advertenda occurrerint, loco suo non prætereamus. Sin autem, sufficiant quæ dicta sunt, et minime iterentur, ne unquam in fastidium, quod absit! veniant ea, quæ proferuntur ad laudem et gloriam sponsi Ecclesiæ Domini nostri Jesu Christi, qui est super omnia Deus benedictus in sæcula. Amen.

1316 SERMO XXIV (177).

Agit præcipue contra detestabile vitium detractionis; et qua in re rectitudo hominis potissimum consistat.

1. Hoc demum tertio, fratres, reditum ab Urbe nostrum clementior oculus e celo respexit, et vultus tandem serenior desuper arrisit nobis. Quievit Leonina rabies, finem accepit malitia, Ecclesia pacem recepit. Ad nihilum deductus est in conspectu ejus malignus, qui eam per hoc ferme octennium diroschismate conturbarat. Num vero ego gratis de tantis periculis ero redditus vobis? Vestris desideriis donatus sum, vestris me profectibus paro: quorum vivo meritis, volo vivere studiis et saluti. Quodque dudum cœpta in Canticis me exsequi vultis, libenter quidem accipio, et dignum arbitror interruptum potius resarcire sermonem, quam novi ordiri quidpiam. Vereor autem ne dissuetum per id temporis animum et distentum diu habitum, non solum ad tam diversa, sed etiam ad tam indigna, dignitas materiæ, prout oportet, non admittat. Sed si quod habeo, hoc vobis do; poterit et fideli obsequio meo Deus, etiam quod non habeo, dare ut dem. Si non; culpatur sane ingenium, non voluntas.

2. Locus autem unde incipere debemus, ni fallor, iste est: *Recti diligunt te*. Quod antequam explanare incipiamus quid sit videamus, cujus sit, quisnam hoc videlicet dicat. A nobis namque exigitur quod auctor non loquitur. Et fortasse melius adolescentulis id damus, ut suis verbis et hoc addant (177). Siquidem cum dixissent: *Exsultabimus et lætabimur in te, memores uberum tuorum super vinum* (nec dubium quin matri loquerentur), continuato sermone hoc quoque inferunt: *Recti diligunt te* nata est magna confusio in plerisque editis, in quibus refertur utrumque exordium, sed perperam. Hæc enim varietas inde orta est, quod Bernardus bis hunc eundem sermonem pronuntiavit: primo quidem cum exordio breviori anno 1137, antequam Romam tertio proficisceretur; secundo vero, cum iode rediit anno 1138, eundem repetiit cum altero exordio, ut interruptum opus ab ultimo hoc sermone resumeret. Codex unus Regius, num. 4511, consequenter eundem sermonem sub duplici exordio repetit: unus item Thuanus Colberinus semel hoc loco cum uno exordio, et iterum post sermonem 60 cum altero,

(Cant. 1, 3). Puto propter aliquas de numero ipsarum, quæ non idem saperent, licet pariter currere viderentur; quæ sua sunt quærentes, et non ambulantes simpliciter neque sincere, sed speciali gloriæ matris invidentes, et captantes occasionem murmurandi adversus eam, ex eo nimirum quod sola in cellaria introisset. Quod non est aliud nisi quod Apostolus ait: *Periculum in falsis fratribus* (II Cor. xi, 26). Ipsæ sunt denique quibus exprobrantibus subinde pro se satisfacere cogitur, ubi eis ita respondet: *Nigra sum, sed formosa, filie Jerusalem* (Cant. 1, 4). Itaque propter murmurantes et blasphemantes dicitur ab his quæ bonæ, quæ simplices, quæ humiles et mansuetæ sunt; ab his, inquam, dicitur sponsæ consolandi gratia: *Recti diligunt te*. Non sit tibi, inquit, cura de iniqua reprehensione blasphemarum harum, cum constet quia *Recti diligunt te*. Bona profecto consolatio, cum blasphemamur a malis bene facientes, si recti diligant nos. Omnino sufficit adversus os loquentium iniqua, opinio bonorum cum testimonio conscientie. In Domino laudabitur anima, mea, audiant mansueti, et lætentur. Mansueti, inquit, lætentur (Psal. xxxiii, 2). Mansuetis placeam, et æquanimitè audio quidquid in me jactare voluerit livor perditarum.

3. Ergo in hoc sensu puto appositum, *Recti diligunt te*. Nec absurde, ut æstimo: cum ubique pene in choro adolescentularum tales inveniantur, quæ acta sponsæ curiose observent, derogandi, non imitandi causa. Torquentur in bonis seniorum suorum, malis pascuntur. Videas ambulare seorsum, convenire sibi et sedere pariter, moxque laxare procaces linguas in detestandum susurrum. Una qui conjungitur, nec **1317** spiraculum incedit in eis; tanta est libido detrahendi, audiendive detrahentem. Ineunt familiaritatem ad maledicendum, concordēs ad discordiam. Conciliant inter se inimicissimas amicitias, et pari consentaneæ malignitatis affectu celebrant odiosa collatio. Haud secus egere quondam Herodes et Pilatus, de quibus narrat Evangelium quia *facti sunt amici in illa die* (Luc xxiii, 12), hoc est in die Dominicæ passionis. Convenientibus sic in unum, non est Dominicam cœnam mauducare, sed magis propinare et bibere calicem dæmoniorum; dum importantibus linguis aliorum perditionis virus, aliorum aures intrantem mortem libenter excipiunt. Sic quippe, juxta prophetam, *intrat mors per fenestras nostras* (Jerem xi, 21), cum prurientes auribus et oribus, lethale poculum detractionis invicem nobis, ministrare contendimus. Non veniat anima mea in concilio detrahentium, quoniam Deus odit eos, dicente Apostolo: *Detractores Deo odibiles* (Rom. 1, 30). Quam sententiam Deus ipse loquens in psalmo, audi quomodo confirmat *Detrahentem*, inquit, *proximo suo hunc persequer* (Psal. c. 5).

Nec mirum, cum id præcipue vitium charitatem, quæ Deus est, et quidem cæteris acrius, impugnare et persequi icognoscatur, quemadmodum vos quoque potestis advertere. Omnis qui detrahit, pri-

mum quidem se ipsum prodit vacuum charitate. Deinde quid aliud detrahendo intendit, nisi ut is, cui detrahit, veniat in odium vel contemptum ipsis, apud quos detrahit? Ferit ergo charitatem in omnibus qui se audiunt lingua maledica, et quantum in se est, necat funditus et exstinguit: non solum autem, sed et in absentibus universis, ad quos volans verbum forte per eos, qui præsentēs, sunt, pervenire contigerit. Vides quam facile et in brevi ingentem multitudinem animarum velociter currens sermo tabe malitiæ hujus inficere possit. Propterea dicit de talibus propheticus spiritus: *Quorum os maledictione et amaritudine plenum est, veloces pedes eorum ad effundendum sanguinem* (Psal. xiii, 3). Utique tam veloces, quam velociter currit sermo. Unus

est qui loquitur, et unum tantum verbum profert; et tamen illud unum verbum, uno in momento, multitudinis audientium, dum aures inficit, animas interficit, Cor siquidem felle livoris amarum per linguæ instrumentum spargere nisi amara non potest, dicente Domino: *Ex abundantia cordis os loquitur* (Luc vi, 45). Et sunt species pestis hujus, dum alii quidem nude atque irreverenter, uti in buccam venerit, virus evomant detractionis; alii autem quodam simulatæ verecundiæ fucō conceptam malitiam, quam retinere non possunt, adumbrare conentur. Videas alta præmitti suspiria, sicque quadam cum gravitate et tarditate, vultu mœsto, dimissis superciliis, et voce plangenti egredi maledictionem et quidem tanto persuasibiliorem, quanto creditur ab his qui audiunt, corde invito, et magis condolentis affectu, quam malitiose proferri. Doleo, inquit, vehementer, pro eo quod diligo eum satis, et nunquam potui de hac re corrigere eum. Et alius: Mihi quidem, ait, bene compertum fuerat de illo istud: sed per me nunquam innotuisset. At quoniam per alterum patefacta est res, veritatem negare non possum: dolens dico, revera ita est. Et addit: Grande damnum! nam alias quidem in pluribus valet; cæterum in hac parte, ut verum fateamur, excusari minime potest.

5. His paucis adversus malignissimum vitium commemoratis, revertamur ad explanandi ordinem, et demonstramus qui sint hoc loco intelligendi *Recti*. Non enim arbitror sentire quempiam rectæ intelligentiæ, secundum corpus rectos dici eos qui sponsam **1318** diligunt. Propterea demonstranda nobis est spiritualis, id est animi cordisve, rectitudo. Spiritus est qui loquitur, spiritualibus spiritualia comparans. Ergo secundum animum, non secundum terrenam et fœcolentam materiam, Deus hominem rectum fecit. Ad imaginem quippe et similitudinem suam creavit illum (Gen. 1, 27). Ipse vero, quemadmodum psallis: *Rectus Dominus Deus noster, et non est iniquitas in eo* (Psal. 16). Rectus itaque Deus rectum fecit hominem similem sibi, id est sine iniquitate, sicut non est iniquitas in eo. Porro iniquitas, cordis est, non carnis vitium, ut per hoc noveris in spirituali portione tui, et non in crassa luteaque substantia Dei similitudinem conservandam fore, sive reparan-

dam, Spiritus enim est Deus, et eos qui volunt similes ei vel perseverare, vel fieri, oportet intrare ad cor, atque in spiritu id negotii acitare: ubi revelata facie specularantes gloriam Dei, in eadem imaginem transformantur de claritate in claritatem, tanquam a Domini Spiritu (II Cor. iii, 18).

9. Quamquam et corporis staturam dedit homini Deus rectam; forsitan ut ista corporea exterioris viliorisque rectitudo figmenti hominem interiorē illum, qui ad imaginem Dei factus est, spiritualis suæ servandæ rectitudinis admoneret, et decor limi deformitatem argueret animi. Quid enim indecentius, quam curvum recto corpore gerere animum? Perversa res est fœda, luteum vas, quod est corpus de terra, oculos habere sursum, cœlos libere suspicere, cœlorumque luminaribus oblectare aspectus; spirituales vero cœlestemque creaturam suos e contrario oculos, id est internos sensus atque affectus, trahere in terram deorsum; et quæ debuit nutriri in croceis, hærare luto, tanquam unam de subibus, amplexarique stercora (Thren iv, 5). Erubescere, anima mea, divinam pecorina commutasse similitudinem; erubescere volutari in cœno, quæ de cœlo es. Erubescere, anima, ait corpus, in mei consideratione. Creatura creanti similis recta, me quoque accepisti adjutorium simile tibi, utique secundum lineamenta corporeæ rectitudinis. Quocumque te veritas, sive ad Deum sursum, sive ad me deorsum (nemo siquidem carnem suam unquam odio habuit), ubique occurrit tibi species decoris tui, ubique pro statu tuæ dignitatis habes de magisterio sapientiæ familiarem admonitionem. Me ergo meam, quam tui gratia accepi, retinente et servante prærogativam; tu quomodo non confunderis amisisse tuam? Cur suam in te Conditor intuetur abolitam similitudinem, cum tuam in me tibi conservet, assidueque repræsentet? Jam omne adjutorium, quod tibi ex me debebatur, vertisti tibi in confusionem; abuteris obsequio meo, indigne humanum corpus inhabitas, brutus et bestialis spiritus.

7. Istiusmodi ergo curvæ animæ non possunt diligere sponsam, quoniam non sunt amicæ sponsi, cum sint mundi. *Qui vult*, inquit, *amicus esse hujus mundi, inimicus Dei constituitur* (Jac. iv, 4). Ergo quærere et sapere quæ sunt super terram, curvitas animæ est; et e regione, meditari ac desiderare quæ sursum sunt, rectitudo. Et ipsa ut perfecta sit (178), in sensu definiatur et consensu. Rectum revera te dixerim, si recte in omnibus sentias, et factis non dissentias. Invisibilis animi statum nuntiet fides et actio. Rectum judica, si fide catholicam, et justam opere probaveris. Si quo minus, curvum

(178) Hunc etiam locum, ob præmissam rationem, in editis turbavit discrepantia veterum codicum. Quibus enim prolixius deest præmimum hujus sermonis, in his ita effertur hæc textus: *rectitudo. Et hanc rectitudinem, ut sit perfecta in omnibus, inveniri necesse est sensu atque consensu. Illum vere rectum corde dixerim, qui et recte in omnibus sentiat, et a recto quod senserit in nullo dissentiat. Ecce de*

censere non dubites. Sic nempe habes: *Si recte offers et recte non dividis, peccasti* (Gen. iv, 7). Recte quidem quodcumque horum offers, recte autem ab alterutro ea non dividis. Noli esse rectus oblator et pravus divisor. Quid dividis actum a fide? Inique dividis, fidem perimens tuam: nam fides sine **1319** operibus mortua est (Jac. ii, 20). Munus mortuum offers Deo? Si enim quædam anima fidei ipsa devotio est, quid fides quæ non operatur ex dilectione, nisi cadaver exanime? Bene honoras Deum munere fetido? bene placas tuæ fidei interfecto? Quomodo hostia pacifica ubi tam sæva discordia est? Non mirum si Cain insurrexit in fratrem, qui suam prius occiderat fidem. Quid miraris, o Cain, si ad tua non respicit munera qui te despicit? (Gen. iv, 5.) Nec hoc mirum si non respicit ad te, qui ita divisus es in te. Si manum devotioni, quid animum das livori? Non concilias Deum tibi, discors tecum, non placas, sed peccas; et nondum quidem imple ferendo, sed tamen dividendo non recte. Etsi necdum fraticida, jam tamen fideicida teneris. Nunquid rectus, vel quando manum porrigis Deo, cujus cor in terram trahit livor et fraternum odium? Quomodo rectus, cujus fides mortua, cujus opus mors, cujus nulla devotio, amaritudo multa? Erat quidem in offerente fides, sed non in fide dilectio: recta oblatio, sed crudelis divisio.

8. Mors fidei est separatio charitatis. Credis in Christum? fac Christi opera, ut vivat fides tua. Fidem tuam dilectio animet, probet actio. Non incurvet terrenum opus, quem fides cœlestium erigit. Qui te dicis in Christo manere, debes, sicut ipse ambulavit, et tu ambulare. Quod si propriam gloriam quæris, florenti invides, absenti detrahis, reponis lædenti te: hoc Christus non fecit. Confiteris te nosse Deum, factis autem negas. Non recte plane, sed imple linguam Christo, animam dedisti diabolo. Audi ergo quid dicat: *Homo iste labiis me honorat, cor autem ejus longe est a me* (Isa. xxix, 13). Non es profecto rectus, qui tam non recte dividis. Non potes attollere caput pressum diaboli jugo. Non te subrigere prævales, cui dominatur iniquitas. Iniquitates tuæ supergressæ sunt caput tuum, et sicut onus grave gravatæ sunt super te (Psal. xxxvii, 5). Iniquitas denique sedet super talentum plumbi (Zach. v, 7). Vides quod non faciat hominem rectum fides etiam recta, quæ non operatur ex dilectione. At qui sine dilectione est, non habet unde diligit sponsam. Sed nec opera, quamvis recta, rectum cor efficere sufficiunt sine fide. Quis enim rectum dicat hominem non placentem Deo? Sine fide autem impossibile est placere Deo (Hebr. xi, 6). Qui non plumbis dicitur ad sponsam: *Recti diligunt te, qui videlicet in omnibus et recte, et recto acquiescunt. Tum concluditur sermo his verbis: Utinam et nos de illis simus, annumerati dilectoribus sponsi, præstante eodem Domino nostro Jesu Christo, qui cum Patre et Spiritu sancto vivit et regnat Deus per omnia sæcula. Amen.* Nostram vero lectionem alii codices præferunt.

cet Deo, non potest illi placere Deus. Nam cui placet Deus, Deo displicere non potest. Porro cui non placet Deus, nec sponsa ejus. Quomodo ergo rectus, qui nec Deum diligit, nec Ecclesiam Dei, cui dicitur: *Recti diligunt te?* Si ergo nec fides sine operibus, nec opera sine fide sufficiunt ad animi rectitudinem; nos qui in Christum credimus, fratres, rectas studeamus facere vias nostras et studia nostra. Levemus corda nostra cum manibus ad Deum, ut toti recti inveniamur, fidei nostræ rectitudinem rectis actibus comprobantes, dilectores sponsæ, dilecti a sponso Jesu Christo Domino nostro, qui est Deus benedictus in sæcula. Amen.

SERMO XXV.

De nigredine et formositate sponsæ, id est Ecclesiæ.

1. Ecce quod dixeram in sermone, quia æmulis lacessentibus sponsa respondere cogatur, quæ corpore quidem de numero adolescentularum esse videntur, animo autem longe sunt. Ait nempe: *Nigra sum, sed formosa, filiæ Jerusalem* (Cant. 1, 4). Patet quod detraherent ei, nigredinem improperantes. Sed adverte sponsæ patientiam ac benignitatem. Non modo enim non reddidit maledictum pro maledicto, sed insuper benedixit, filias Jerusalem vocans, quæ magis pro sua nequitia filiæ Babylonis, vel filiæ Baal, aut si quod aliud nomen improperii occurrisset, appellari meruerant. Sane didicerat a propheta, imo ab ipsa unctione quæ docet suavitatem, calamum **1350** quassatum non conterendum, et linum fumigans non exstinguendum (Isa. XLII, 3). Propterea non putavit amplius irritandas satis commotas per se, nec quidquam addendum stimulis invidiæ, qua torquebantur. Magis autem cum his qui oderunt pacem, studuit esse pacifica, sciens se etiam insipientibus debitoricem. Maluit ergo ipsas favorabili demulcere vocabulo, quia curæ fuit ei infirmarum potius operam dare salutem quam propriæ ultioni.

2. Omnibus quidem optanda est ista perfectio; proprie autem optimorum forma est prælatorum. Sciunt quippe boni fidelesque præpositi, languentium sibi creditam animarum curam, non pompam. Cumque internum murmur cujuspiam illarum querulæ vocis indicio deprehendunt, etsi in ipsos usque ad convicia et contumelias prorumpentis; medicos se et non dominos agnoscentes, parant confestim adversus phrenesim animæ, non vindictam, sed medicinam. Hæc igitur ratio cur sponsa filias Jerusalem dicat eas ipsas, quas malevolas sustinet atque maledicas: videlicet ut in blando sermone deliniant murmurantes, commotionem sedet, sanet livorem. Scriptum est enim: *Lingua pacifica compescit lites* (Prov. xxv, 15). Alias vero filiæ revera Jerusalem quodam modo sunt quæ hujusmodi sunt, nec falso ita eas nominat sponsa. Sive enim propter sacramenta Ecclesiæ, quæ indifferentem quidem cum bonis suscipiunt; sive propter fidei æque communem confessionem, sive ob fidelium corporalem saltem societatem, seu etiam propter spem futuræ salutis, a qua omnino non sunt, quando hic vivunt, vel tales despe-

randæ, quantumlibet vivant desperate; non incongrue filiæ Jerusalem nominantur.

3. Videamus jam quid illud fuerit dicere: *Nigra sum, sed formosa*. Nullane in his vertis repugnantia est? Absit! Propter simplices dico, qui inter colorem et formam discernere non noverunt, cum forma ad compositionem pertineat, nigredo color sit. Non omne denique quod nigrum est continuo deforme est. Nigredo, verbi causa, in pupilla non dedecet; et nigri quidam lapilli in ornamentis placent; et nigri capilli candidis vultibus etiam decorem augent et gratiam. Sic tibi quoque facile advertere est in rebus innumeris. Quanquam sine numero sunt, quæ in superficie quidem reperies decoloria, in compositione vero decora. Tali fortassis modo potest sponsa, cum pulchritudine utique compositionis, nævo non carere nigredinis; sed sane in loco peregrinationis suæ. Alioquin erit cum eam sibi in patria exhiberit sponsus gloriæ, gloriosam, non habentem maculam, aut rugam, aut aliquid hujusmodi. At vero nunc si diceret, qui nigredinem non haberet, se ipsam seduceret, et veritas in ea non esset. Quamobrem ne mireris quia dixit: *Nigra sum*, et rursus nihilominus, quia *formosa* sit, gloriatur. Quomodo enim non formosa cui dicitur: *Veni, formosa mea?* (Cant. II, 10). Cui autem dicitur *Veni*, nondum pervenerat, ne forte quis putet hoc dictum, non quidem huic nigræ, quæ adhuc laborat veniendo in via; sed beatæ illi, quæ jam prorsus absque nigredinæ regna in patria.

4. Sed audi unde nigram et unde formosam se dixerit. An nigram quidem ob tetram conversationem, quam prius habuit sub principe hujus mundi, imaginem terrestrius hominis adhuc portans; formosam vero de celesti similitudine, quam postea commutavit, ambulans jam in novitate vitæ? Sed si hoc est, cur non magis de præterito, nigra fui, et non *nigra sum*, dicit? Si cui tamen placet hic sensus, id quod sequitur, *sicut tabernacula Cedar, sicut pelles Salomonis* (Cant. 1, 4), sic oportet intelligi, ut de veteri quidem conversatione Cedar, de nova vero Salomonis se dixerit tabernaculum. Hoc enim esse pelles, quod tabernaculum, propheta ostendit dicens: *Repente vastata sunt tabernacula mea, subito pelles meæ* (Jerem. IV, 20), prius igitur **1351** *nigra*, sicut vilissima tabernacula Cedar: postea *formosa*, sicut pelles gloriosi regis.

5. Sed videamus quomodo ad statum potius vitæ potioris utrumque respiciat. Si consideremus habitum exteriorum sanctorum, eum qui in facie est, quam sit humilis utique et abjectus, et quadam neglectus incuria; cum tamen identidem intus revelata facie gloriam Dei specularantes, in eandem imaginem transformentur de claritate in claritatem, tanquam a Domini Spiritu (II Cor. III, 18): nonne una quælibet talis anima merito nobis videbitur posse respondere exprobrantibus sibi nigredinem: *Nigra sum, sed formosa?* Vis tibi denique demonstrarem animam et nigram pariter, et formosam? *Epistolæ*, inquirunt,

graves sunt; sed præsentia corporis infirma, et sermo contemptibilis (II Cor. X, 10). Paulus hic erat. Itaque Paulum, o filiæ Jerusalem, de præsentia corporis æstimatis, et tanquam decorem deformemque contemnit, quia cernitis homunculum afflicti in fame et siti, in frigore et nuditate, in laboribus plurimis, in plagis supra modum, in mortibus frequenter? (II Cor. XI, 23, 27.) Hæc sunt quæ denigrant Paulum. Pro hujusmodi doctor gentium reputatur inglorius, ignobilis, niger, obscurus; tanquam denique peripsema hujus mundi. Enimvero nonne ipse est qui rapitur in paradysum, qui unum alterumque perambulans, usque ad tertium sui puritate penetrat cælum? O vere pulcherrima anima! quam, etsi infirmum inhabitantem corpusculum, pulchritudo cælestis admittere non desepit, angelica sublimitas non rejecit, claritas divina non repulit. Hanc vos dicitis nigram? Nigra est, sed formosa, filiæ Jerusalem. Nigra vestro, formosa divino angelicoque judicio. Etsi nigra est, forinsecus est. Sibi autem pro minimo est, ut a vobis judicetur, aut ab his qui secundum faciem judicant. Homo siquidem videt in facie, Deus autem intuetur cor (I Reg. XVI, 7). Propterea etsi nigra foris, sed intus formosa, ut ei placeat cui se probavit. Non enim vobis: quibus si adhuc placeret, Christi servus non esset. Felix nigredo, quæ mentis candorem parit, lumen scientiæ, conscientiæ puritatem.

6. Audi denique quid per prophetam Deus promittat istiusmodi nigris, quos aut humilitas pœnitentiæ, aut charitatis zelus, tanquam solis æstus, decolorasse videtur. *Si fuerint, ait, peccata vestra ut coccinum, quasi nix dealbabuntur; et si fuerint rubra quasi vermiculus, velut lana alba erunt* (Isai. I, 18). Non plane contemnenda in sanctis ista nigredo externa, quæ candorem operatur internum, et sedem proinde præparat sapientiæ. *Candor est enim vitæ æternæ sapientia*, ut Sapiens definit (Sap. VII, 26): et candidam oportet esse animam, in qua ipsa sedem elegerit. Quod si anima justis sedes est sapientiæ, haud dubie dixerim animam justis esse candidam. Et fortassis justitia ipsa candor est. Justus autem erat Paulus, cui *reposita fuerat corona justitiæ* (II Tim. IV, 8). Candida proinde Pauli anima erat, et sapientia sedebat in ea, ita ut sapientiam loqueretur inter perfectos, sapientiam in mysterio absconditam, quam nemo principum mundi hujus agnovit. Porro hunc in eo sapientiæ, justitiæque candorem nigredo illa exterior de præsentia corporis infirma, de laboribus plurimis, de jejuniis ac vigiliis multis, aut operabatur, aut promerebatur. Ideoque et quod nigrum est Pauli, speciosius est omni ornatu extrinseco, omni etiam regiõ cultu. Non comparabitur ei quantalibet pulchritudo carnis, non cutis utique nitida et arsuræ, non facies colorata vicina putredini, non vestis pretiosa obnoxia vetustati, non auri species, splendorve gemmarum, seu quæque talia, quæ omnia sunt ad corruptionem.

7. Merito proinde omnis cura sanctorum, spreto

ornatu cultuque superfluo exterioris sui hominis, qui certe corrumpitur, omni se diligentia præbet et occupat excolendo ac decorando interiori illi, qui ad imaginem Dei est, et renovatur de die in diem. Certi sunt enim Deo non posse esse quidquam acceptius imagine sua, si proprio fuerit restituta decori. **1352** Propterea et omnis gloria eorum intus, non foris est; hoc est, non in flore feni, aut in ore vulgi, sed in Domino. Unde et dicunt: *Gloria nostra hæc est, testimonium conscientiæ nostræ* (II Cor. I, 12): quod conscientiæ solus sit arbiter Deus, cui soli placere desiderant; et cui placere, sola vera et summa gloria est. Non mediocri plane gloria illa quæ intus est, in qua gloriari dignatur et Dominus gloriæ, dicente David: *Omnis gloria ejus filiæ regis ab intus* (Psal. XLIV, 14). Et tutior sua cuique gloria, dum habet eam in semetipso, et non in altero. At non in solo fortassis candore interno, sed in exteriori quoque nigredine et exteriori gloriandum, ne quid omnino sanctis depereat, sed omnia cooperantur in bonum. Non solum igitur in spe, sed et gloriari in tribulationibus. *Libenter*, ait, *gloriabor in infirmitatibus meis, ut inhabitet in me virtus Christi*. Optanda infirmitas, quæ Christi virtute compensatur. Quis dabit mihi non solum infirmari, sed et destitui ac deficere penitus a memetipso, ut Domini virtutum virtute stabiliat? *Nam virtus in infirmitate perficitur*. Denique ait: *Quando infirmor, tunc fortis sum et potens* (II Cor. XII, 9, 10).

8. Quod cum ita sit, pulchre sponsa convertit sibi ad gloriam, quod ei pro opprobrio ab æmulis intorqueatur; non modo formosam, sed et nigram esse se glorians. Non enim erubescit nigredinem, quam novit præcessisse et in sponso: cui similari quantæ etiam gloriæ est? Nil sibi gloriosius proinde putat, quam Christi portare opprobrium. Unde vox illa prorsus exultationis et salutis: *Absit mihi gloriari, nisi in cruce Domini mei Jesu Christi!* (Galat. VI, 14). Grata ignominia crucis ei qui Crucifixo ingratus non est. Nigredo est, sed forma et similitudo Domini. Vade ad sanctum Isaiam, et describet tibi qualem in spiritu illum viderit. Quem namque alium dicit *virum doloris, et scientem infirmitatem*; et quia non erat ei *species neque decor?* Et addidit: *Nos putavimus eum tanquam leprosum, et percussum a Deo, et humiliatum*. Ipse autem vulneratus est propter iniquitates nostras, attritus est propter scelera nostra; et livore ejus sanati sumus (Isai. LIII, 3, 5). Ecce unde niger. Junge et illud sancti David: *Speciosus forma præ filiis hominum* (Psal. XLIV, 3); et habes totum in sponso, quod sponsa de se hoc in loco testata est.

9. Num tibi recte et ipse videtur secundum ea quæ dicta sunt, æmulis posse respondere Judæis: *Niger sum, sed formosus, filii Jerusalem?* Niger plane, cui non erat *species, neque decor*; niger, quia *vermis et non homo, opprobrium hominum, et abjectio plebis* (Psal. XXI, 7). Denique se ipsum fecit *peccatum* (II Cor. V, 21): et nigrum dicere verear? Intuere sane pannis sordidum, plagis lividum, illitum

sputis, pallidum morte; et nigrum vel tunc profecto fatebere. Percunctare etiam apostolos, eundem ipsum qualem in monte perspexerint; aut certe angelos, in qualem prospicere concupiscant; et nihilominus formosum mirabere. Ergo formosus in se, niger propter te. Quam formosum et in mea forma te agnosco, Domine Jesu! non ob divina tantum quibus effulges miracula, sed et propter veritatem, et mansuetudinem, et justitiam. Beatus qui te in his hominem inter homines conversantem diligenter observans, se ipsum præbet pro viribus imitorem tui. Hoc jam beatitudinis munus formosa tua primitias suæ dotis accepit; nec quod formosum est tui, imitari pigra; nec quod nigrum sustinere confusa. Unde et dicebat: *Nigra sum, sed formosa, filie Jerusalem*; et addidit similitudinem: *Sicut tabernacula Cedar, sicut pelles Salomonis*. At istud obscurum est, nec attingendum omnino fatigatis. Habetis tempus ad pulsandum. Si non dissimulatis, aderit qui revelat mysteria; nec cunctabitur aperire, qui et ad pulsandum invitat. Ipse est enim qui aperit, et nemo claudit (*Apoc. III, 7*), sponsus Ecclesiæ Jesus Christus Dominus noster, qui est benedictus in sæcula sæculorum. Amen.

1353 SERMO XXVI (179).

In quo beatus Bernardus obitum fratris sui Girardi luget.

1. *Sicut tabernacula Cedar, sicut pelles Salomonis* (*Cant. I, 4*). Hinc incipiendum, quia hic desiit sermo superior. Hoc exspectatis audire quid sit, et qualiter ei quod proximo tractatum est capitulo coaptetur, quia similitudo est. Potest enim hoc ita subjunctum fuisse, ut utraque pars similitudinis ad id solum respondeat, quod ibi præcesserat: *Nigra sum*. Potest et ita, ut duobus illis duo ista, id est singula singulis, referantur. Ille sensus simplicior, iste obscurior est. Sed tentemus utrumque: et prius quidem hunc, qui difficilior apparet. Non autem in duobus primis, sed in duobus duntaxat extremis difficultas est. Nam Cedar quidem, quod interpretatur *tenebræ*, aperte satis cum nigredine convenire videtur; sed *pelles Salomonis* cum formositate non ita. Porro tabernacula in eandem nihilominus concurrere convenientiam quis non videat? Quid enim tabernacula, nisi nostra sunt corpora, in quibus peregrinamur? Nec enim habemus hic manentem civitatem, sed futuram inquirimus (*Hebr. XIII, 14*). Sed et militamus in eis, tanquam in tabernaculis; prorsus violenti ad regnum. Denique militia est vita hominis super terram (*Job*

(179) Habitus anno 1138.

(180) Hic incipit Bernardi de Girardo fratre oratio funebris, quam Berengarius, ille Abælardi impudens discipulus, immerito suggillat, in primis quod « tristitia lætis confederet: » deinde quod quibusdam Ambrosii verbis utatur, ex ejus oratione funebri de morte Satyri fratris « syllabatim » depromptis. At ista nec in hoc sermone leguntur: nec, si legerentur, Bernardo facerent injuriam. Loca duo huc referre juvat. En primum: « Decessit frater a vita, imo, ut rectius fatear, mortem reliquit pro vita.

A VII, 1); et quamdiu militamus in hoc corpore, peregrinamur a Domino, id est a luce. Nam Dominus lux est; et in quantum quisque cum eo non est, in quantum in tenebris est, hoc est in Cedar. Flebilem proinde vocem illam agnoscat suam: *Heu mihi quia incolatus meus prolongatus est! habitavi cum habitantibus Cedar, multum incolatus fuit anima mea* (*Psal. CXXIX, 5, 6*). Est ergo hoc habitaculum nostri corporis, non civis mansio, aut domus indigenæ; sed aut tabernaculum militantis, aut stabulum viatoris. Est, inquam, hoc corpus tabernaculum, et tabernaculum Cedar, quod nimirum animam, quasi objectu sui, incircumscripsi luminis interim nunc fraudat aspectu; nec sinit omnino videre illud, nisi per speculum quidem et in ænigmate, non autem facie ad faciem (*I Cor. XIII, 12*).

B 2. Videsne unde Ecclesiæ nigredo, unde pulcherrimis quoque animabus nonnulla rubigo inhæserit? De tabernaculo profecto Cedar, de exercitio laboriosæ militiæ, de diuturnitate miseri incolatus, de angustiis ærumnosi exsili, de corpore denique fragili et gravi; quia corpus quod corrumpitur, aggravat animam, et deprimit terrena inhabitatio sensum multa cogitantem (*Sap. IX, 15*). Propterea et cupiunt dissolvi, ut corpore levata, Christi avolent in amplexus. Unde et gemens una de miseris aiebat: *Infelix ego homo! quis me liberabit de corpore mortis hujus?* (*Rom. VII, 24*). Scit nimirum quæ hujusmodi est, quod non possit in tabernaculo Cedar carere ad purum macula aut ruga, non quantulacunque nigredine: et cupit exire, ut se possit exuere. Et hæc ratio, cur sponsa nigram se dixerit *sicut tabernacula Cedar*. Sed enim quomodo formosa, *sicut pelles Salomonis*? At nescio quid sublime ac sacrum sentio in his pellibus involutum, quod minime ausim omnino contingere, nisi ad nutum sane ipsius, qui reposuit et signavit. Legi nimirum: *Qui scrutator est maiestatis, opprimetur a gloria* (*Prov. XXV, 27*). Super sedeo igitur et differo. Vobis interim curæ erit solito impetrare **1354** favorem vestris precibus; ut eo alacriores, quo fidentiores redeamus ad id, quod attentioribus eget animis. Et fortassis inveniet pius pulsator, quod temerarius scrutator non posset. Quanquam et mœror finem imperat, et calamitas quam patior.

C 3. Quousque enim dissimulo (180), et ignis quem intra me ipsum abscondo, triste pectus adurit, interiora depascitur? Clausus latius serpit, sævit acrius. Quid mihi et canticio huic, qui in amaritu-

Frater, inquam, decessit, tenor conscientiæ, morum speculum, vinculum religionis. Quis ulterius vegetabit ad laborem? quis amplius leniet mœrentem? Alterum hoc est: « Bos bovem requirit, se quod solum putat, frequenti mugitu pium testatur affectum. Bos, inquam, bovem requirit, cum quo du cere collo aratum consuevit. » Posterior quidem locus exstat post initium apud Ambrosium: neuter apud Bernardum. Cautè præmisit Berengarius, « ni fallor, » ne mendacii atque imposturæ argueretur.

diæ sum? Vis doloris abducit intentionem, et indignatio Domini ebibit spiritum meum. Subtracto siquidem illo, per quem mea in Domino studia utcumque libera esse solebant, simul et cor meum dereliquit me. Sed feci vim animo, ac dissimulavi usque huc; ne affectus fidem vincere videretur. Denique plorantibus aliis, ego, ut advertere potuistis, siccis oculis secutus sum invisum funus, siccis oculis steti ad tumulum, quousque cuncta peracta sunt exequiarum solemnina. Indutus sacerdotibus, solitas in eum orationes proprio ore complevi, terram meis manibus ex more jecit super dilecti corpus, terram moxfuturum. Qui me intuebantur flebant, et mirabantur quod non flerem ipse, cum non illum quidem, sed me potius, qui illum amissem, omnes miserarentur. Cujus enim vel ferreum pectus super me ibi non moveretur, quem videret Girardo superstitem? Commune damnum; sed præ meo non reputabatur infortunio. At ego quibus poteram viribus fidei, reluctabar affectui, nitens vel invitum non moveri frustra addictione naturæ, universitatis debito, conditionis usu, potentis jussu, judicio justis, flagello terribilibus, Domini voluntate. Pro hujusmodi semper extunc et deinceps exegi a memetipso non indulgere multo fletui, multum tamen turbatus et mœstus. Nec potui imperare tristitiæ, qui potui lacrymæ; sed, ut scriptum est: *Turbatus sum, et non sum locutus* (*Psal. LXXVI, 5*). At suppressus dolor alius introrsum radicavit, eo, ut sentio, acerbior factus, quo non est exire permissus. Fateor, victus sum. Exeat necesse est foras quod intus patior. Exeat

C sane ad oculos filiorum, qui scientes incommodum, plangentium humanius æsiment, dulcius consolentur. 4. Scitis, o filii, quam justus sit dolor meus, quam dolenda plaga mea. Cernitis nempe quam comes deseruit me in via hac qua ambulabam, quam non segnis ad opus, quam suavis ad mores. Quis ita mihi pernecessarius? cui æque dilectus ego? Frater erat genere, sed religione germanior. Dolet, quæso, vicem meam vos, quibus hæc nota sunt. Infirmus corpore eram, et ille portabat me; pusillus corde eram, et confortabat me; piger et negligens, et excitabat me; improvidus et obliviosus, et commonebat me. Quo mihi avulsus es? quo mihi raptus e manibus, homo unanimis, homo secundum cor meum? Amavimus nos in vita; quomodo in morte sumus separati? Amarissima separatio! et quam non posset omnino efficere nisi mors. Quando enim me vivus vivum desereres? Omnino opus mortis, horrendum divortium. Quis enim tam suavi vinculo mutui nostri non pepercisset amoris, nisi totius suavitatis inimica mors? Bene mors, quæ unum rapiendo, duos furiosa peremit. **1355** An non mors etiam mihi? Imo plus mihi, cui utique omni morte

De Girardi conversione lege Guillelmum in lib. I. de Vita Bernardi, num. 11 et 12. Cellerarius erat apud Claram-Vallem, ibid., num. 27. Ejus mors incidit in annum 1138, post suum ex Italia cum Bernardo reditum, hic, num. 14. Similem orationem funebrem de Humberto habes in tomo III.

PATROL. CLXXXIII.

A infelicior vita servata est. Vivo ut vivens moriar; et hoc dixerim vitam? Quam mitius me privares, o austera mors, vitæ usu, quam fructu! nam vita sine fructu gravior mors. Denique duplex malum ligno paratur infructuoso, securis et ignis (*Matth. III, 10*). Ergo meis laboribus invidens, elongasti a me amicum et proximum, per cujus maxime studium erant, si quando erant, fructuosi. Satius proinde mihi fuisset periclitari vita, quam tua, o Girarde, præsentia, qui meorum in Domino studiorum eras sollicitus incitator, fidelis [*alias*, fortis] adjutor, cautus examinatore. Cur, quæso, aut amavimus, aut amisimus nos? Dura conditio, sed mea miseranda fortuna, et non illius! Nam tu, chare frater, si charos amisisti, chariores utique recepisti. **B** Me vero quænam jam miserum consolatio manet post te unicum solatium meum? Placita fuit pariter utrique societas corporum pro morum concordia; sed solum me divisio vulneravit. Commune quod libuit; quod triste et lugubre, meum: in me transierunt iræ, in me confirmatus est furor. Erat ambobus alterutrum grata præsentia, dulce consortium, suave colloquium; sed tantas utriusque delicias ego perdidit, tu mutuasti. Et quidem immutatis illis retributio multa.

C 5. Quanto fenore gaudiorum ac benedictionum cumulo cares hodie nobis, frater charissime (181)! Habes certe pro me tantillo repositam tibi Christi præsentiam; nec dispendium sentis absentia a nobis tuæ, angelorum admistus choris. Non est igitur quod causeris tu de nostra quasi subtracta tibi præsentia, cui affatim sui suorumque copiam Dominus majestatis indulsit. At ego pro te quid? Quam vellem scire quidnam sentias nunc de me illo unico tuo, mediis nutante curis et pœnis, destituito te baculo imbecillitatis meæ! si tamen licet adhuc cogitare de miseris, ingresso abyssum luminis, atque illo pelago æternæ felicitatis absorpto. Forte enim etsi nosti nos secundum carnem, sed nunc jam non nosti: et quoniam introisti in potentias Domini, memoraris justitiæ ejus solius, immemor nostri. Cæterum qui adhæret Deo, unus spiritus est (*I Cor. VI, 17*), et in divinum quemdam totus immutatur affectum, nec postest jam sentire aut sapere nisi Deum, et quod sentit et sapit Deus, plenus Deo. Deus autem charitas est, et quanto quis conjunctior Deo, tanto plenior charitate. Porro impassibilis est Deus, sed non incompassibilis, cui proprium est misereri semper et parcere. Ergo et te necesse est misericordem esse, qui inhæres misericordi, quamvis jam minime miseris: et qui non pateris, compateris tamen. Affectus proinde tuus non est imminutus, sed immutatus; nec, quoniam Deum induisti, nostri cura te exuisti (182); et ipsi enim cura est de nobis (*I Petr. V, 7*). Quod in-

(181) Quidam codices scripti et editi addunt *tanto*, ut respondeat *quanto*, sed perperam.

(182) Hanc curam colligere licet ex duabus Gerardi apparitionibus, in lib. IV de Vita Bernardi, num. 10, et lib. V, num. 8.